

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2849/05
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, које заступа адвокат АБ, против тужених "ВВ", кога заступа адвокат БВ, и БГ, ради утврђења, решавајући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.бр. 1515/05 од 29.7.2005. године, у седници већа одржаној 15.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1515/05 од 29.7.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Алексинцу П. 1323/04 од 28.25. 2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је уговор о купопродаји закључен 18.7.1966. године и оверен пред Општинским судом у Алексинцу под Ов.бр.839/66, између продавца ДД и продавнице "ЂЂ", чији је правни следбеник тужени "ВВ", чији је предмет део стамбене зграде продавца ЕЕ, један локал са собом-магацином уз исти у приземљу и један локал са леве стране први по реду у саставу ове зграде, гледано од моста на реви морави према центру града, апсолутно ништав правни посао, те да се обавезу тужени да то признају и да тужиоцима исплате трошкове парничног поступка у износу од 247.450,00 динара.

Решавајући о жалби тужилаца изјављеној против те пресуде, Окружни суд у Нишу је пресудом Гж.1515/05 од 29.7.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио пресуду првостепеног суда.

Против те пресуде Окружног суда у Нишу тужици су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 3/02) у вези члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији тужилаца се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка из члана 385. став 1. тач. 1 и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању судским решењем О.бр.575/45 расправљена је заоставштина пок. ППте су за његове наследнике на целокупној имовини у коју спада и локал, који је предмет спорног уговора о купопродаји, оглашени његови синови ЖЖ, отац тужилаца и ЗЗ, док је његовој удови ДД признато доживотно право удовичког уживања. ЗЗ је нестао током 1945. године, а судским решењем од 11.6.1992. године проглашен је умрлим и као дан његове смрти означен 22.3.1945. године. За његове наследнике оглашени су сестра ИИ, сестричина по пок. сестри ЈЈ, КК, као и овде тужиоци, по пок. брату ЛЛ.

Спорни уговор о купопродаји закључила је 1966. године ДД, удова пок. ПП, као продавац, са предузећем "ЂЂ", чији је правни следбеник првотужени, као купцем. Предмет уговора је локал који се налази у делу стамбене зграде ЕЕ. У време закључења тог уговора та непокретност се у кат. водила на продавца ДД као власника. Сагласност за закључење тог уговора и продају локала дали су ЛЛ, КК и кћи продавца ДД, преко свог супруга као њеног пуномоћника, те се у том смислу уговор и потписали као продавци. Уговор је оверен од стране суда и реализован, а у државини предметног локала налази се првотужени.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП, ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да не постоје законски разлози за ништавост спорног уговор у смислу члана 103. Закона о облигационим односима, па су правилно применили материјално право када су тужбени захтев одбили као неоснован.

Наиме, у време закључења спорног уговора у катастру непокретности се као власник локала који је био

предмет купопродаје водила сада пок. ДД те је због тога она и морала бити назначена у уговору као продавац, јер у супротном исти не би могао бити оверен од стране суда и извршен пренос власништва на предметном локалу на купца. Стоји чињеница да сада пок. ДД у поступку расправљања заоставштине свог пок. мужа ПП није била оглашена за његовог наследника на том локалу, већ да јој само утврђено право доживотног удовичког уживања, али су остали наследници пок. ПП и наследници пок. ЗЗ дали сагласност на закључење спорног уговора и исти су потписали у својству продаваца. На тај начин постигнута је сагласност свих лица која су били наследници пок. ПП и пок. ЗЗ пок. ДД као носиоца права удовичког уживања, да се закључи спорни уговор. Исти је закључен у законом прописаној форми, оверен од стране суда и реализован. Правни претходник туженог је био савестан купац а након тога и савестан и законити држалац предметног локала, што је наставио и тужени. Уколико би се и пошло од претпоставке да је правни претходник туженог спорни уговор о купопродаји закључио само са пок. ДД, која није била власник предметног локала већ само његов плодуюживалац, тужени је стекао право својине на том локалу по основу одржаја у смислу члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, по основу савесне и законитом државине преко 10 година.

Без значаја је указивање у ревизији тужилаца да је пок. ЗЗ проглашен умрлим решењем суда тек 1992. године, код чињенице да је истим решењем као дан његове смрти означен 22.3.1945. године. То значи да је заоставштину пок. ЗЗ у тренутку његове смрти, тј. 22.3.1945. године прешла на његове наследнике и они су могли таквом наслеђеном имовином да располажу, односно да се сагласе са закључењем спорног уговора и да га потпишу у својству продаваца.

Осталим наводима ревизије се непосредно или на посредан начин оспорава утврђено чињенично стање, али како се са тог разлога према изричитој одредби члана 385. став 3. ЗПП, ревизија не може изјавити, то их овај суд није узимао у предмет посебне оцене нити образлагао.

Са горе изнетих разлога, а на основу члана 393. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз